

לפניו - אה - אה - אה

במשנה מנחות (מ"ה): הלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את

הלחם. הענין כי אמרו ז"ל (ב"ר פ' ע') לחם זו תורה כמ"ש לנו לחמו בלחמי, ובוזה"ק (ח"ג צ"ח). דשתי הלחם הם כנגד שני הלוחות, וכבשים המתירין דידהו, היגו הדם שהוא הנפש שמכפר על הנפש. מורה על התפעלות הנפש באהבה ויראה, דלימוד התורה כרגש הנפש יש לו מעלה גדולה ואינו בגדר אחד עם לימוד פשוט בלי רגש הנפש, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחא לעילא. וי"ל שזהו ענין מצות הגבלה ופרישה למ"ת, כי הגבלה היא יראה שיהא ירא מגשת, ופרישה היא מה שפולש עצמו מאהבות חיצוניות לאהבת הש"י שבלתי שתי אלה לא ה"י אפשר ליתן התורה, וזהו שכבשים מתירין את הלחם. ור"ש לשיטתו דאזיל בתר כוונה, וכל ספר הוזה"ק מלא מזה, ס"ל דכבשים עיקר ואבדו הכבשים אבד הלחם דתורה בלי רגש הנפש באהבה ויראה אינה כלום אבל אנן קי"ל כרע"ק דלחם עיקר, דהעיקר היא התורה ורגש הנפש הוא רק צורך ושימוש לזה הלימוד, וע"כ אין הכבשים מעכבים אבל הלחם מעכב את הכבשים, דהתעוררות לבד בלי תורה הוא כגדפיץ בלא גוף, משא"כ תורה וכנ"ל, ולעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפי"ן שלא לשמה ואפי"ן למ"ד דיוצא לבית השריפה הוא אף שהתורה איננה כראוי להיות והולכת לחיצונים, אעפ"י הקב"ה שמסבב סיבות מוציא אותה לאורה ואינה נדחת, והיינו טעמא דכל הנשרפין אפרן מותר, שהפסולת נשרפת ונשאיר נקי ומבורר:

בגמ' (שבת פ"ח): בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמה"ש משתמשים בו כו'. הענין, כי נעשה ונשמע פרש"י מוכנים לעשות קודם שישמעו, היינו שיעשו שבלתי עזר השי"ת אין יכולין לעשות מאומה, והציווי בעצמו הוא הנותן כח לעשות כמאה"כ (תהלים ל"ג) בדבר ה' שמים נעשו, וכמו שאמר קלב (במדבר י"ג) עלה געלה ופרש"י אפי"ן בשמים והוא אומר עשו סולמות ועלו שם נצליח בכל דבריו, ולא בלשון גוזמא אמר כן, רק בפשיטות דאם יאמר כן שוב באמת יהי' כח לעשות כן, וכמ"ש ז"ל (הובא ברש"י פ' נצבים) לא בשמים הוא שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחרי' וללמדה, שלכאורה אינו מובן איך שייך צורך על דבר הנמנע, אך הוא הדבר שדיברנו, שבאם היתה בשמים הי' הציווי ללמוד תורה נותן כח לעלות לשמים ממש, וע"כ שפיר עומדים מוכנים לעשות קודם שישמעו, ואחת היא להם אם יצוה להם דבר קשה או דבר קל, כי כמו זה כן זה אין אנו יכולים לעשות מאומה בלתי עזר השי"ת, וכאשר יצוה ע"ז יהי' העזר ע"ז, וזה הוא לשון שמה"ש משתמשין בו, שהמלאך אין לו שם רק כפי השליחות, והנה השם הוא עצם הדבר, וא"כ אליו בודאי אחת הוא מה יצטווה, שבאם תהי' השליחות באופן זה יהי' עצם זה, וכ"כ ישראל הדבקים בהשי"ת:

בגמ' (שבת פ"ח): בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה להן מי גילה לבני רז זה שמה"ש משתמשים בו כו'. הענין, כי נעשה ונשמע פרש"י מוכנים לעשות קודם שישמעו, היינו שיעשו שבלתי עזר השי"ת אין יכולין לעשות מאומה, והציווי בעצמו הוא הנותן כח לעשות כמאה"כ (תהלים ל"ג) בדבר ה' שמים נעשו, וכמו שאמר קלב (במדבר י"ג) עלה געלה ופרש"י אפי"ן בשמים והוא אומר עשו סולמות ועלו שם נצליח בכל דבריו, ולא בלשון גוזמא אמר כן, רק בפשיטות דאם יאמר כן שוב באמת יהי' כח לעשות כן, וכמ"ש ז"ל (הובא ברש"י פ' נצבים) לא בשמים הוא שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחרי' וללמדה, שלכאורה אינו מובן איך שייך צורך על דבר הנמנע, אך הוא הדבר שדיברנו, שבאם היתה בשמים הי' הציווי ללמוד תורה נותן כח לעלות לשמים ממש, וע"כ שפיר עומדים מוכנים לעשות קודם שישמעו, ואחת היא להם אם יצוה להם דבר קשה או דבר קל, כי כמו זה כן זה אין אנו יכולים לעשות מאומה בלתי עזר השי"ת, וכאשר יצוה ע"ז יהי' העזר ע"ז, וזה הוא לשון שמה"ש משתמשין בו, שהמלאך אין לו שם רק כפי השליחות, והנה השם הוא עצם הדבר, וא"כ אליו בודאי אחת הוא מה יצטווה, שבאם תהי' השליחות באופן זה יהי' עצם זה, וכ"כ ישראל הדבקים בהשי"ת:

לפניו - אה - אה - אה

במשנה מנחות (מ"ה): הלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את הלחם. הענין כי אמרו ז"ל (ב"ר פ' ע') לחם זו תורה כמ"ש לנו לחמו בלחמי, ובוזה"ק (ח"ג צ"ח). דשתי הלחם הם כנגד שני הלוחות, וכבשים המתירין דידהו, היגו הדם שהוא הנפש שמכפר על הנפש. מורה על התפעלות הנפש באהבה ויראה, דלימוד התורה כרגש הנפש יש לו מעלה גדולה ואינו בגדר אחד עם לימוד פשוט בלי רגש הנפש, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחא לעילא. וי"ל שזהו ענין מצות הגבלה ופרישה למ"ת, כי הגבלה היא יראה שיהא ירא מגשת, ופרישה היא מה שפולש עצמו מאהבות חיצוניות לאהבת הש"י שבלתי שתי אלה לא ה"י אפשר ליתן התורה, וזהו שכבשים מתירין את הלחם. ור"ש לשיטתו דאזיל בתר כוונה, וכל ספר הוזה"ק מלא מזה, ס"ל דכבשים עיקר ואבדו הכבשים אבד הלחם דתורה בלי רגש הנפש באהבה ויראה אינה כלום אבל אנן קי"ל כרע"ק דלחם עיקר, דהעיקר היא התורה ורגש הנפש הוא רק צורך ושימוש לזה הלימוד, וע"כ אין הכבשים מעכבים אבל הלחם מעכב את הכבשים, דהתעוררות לבד בלי תורה הוא כגדפיץ בלא גוף, משא"כ תורה וכנ"ל, ולעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפי"ן שלא לשמה ואפי"ן למ"ד דיוצא לבית השריפה הוא אף שהתורה איננה כראוי להיות והולכת לחיצונים, אעפ"י הקב"ה שמסבב סיבות מוציא אותה לאורה ואינה נדחת, והיינו טעמא דכל הנשרפין אפרן מותר, שהפסולת נשרפת ונשאיר נקי ומבורר:

במשנה מנחות (מ"ה): הלחם מעכב את הכבשים ואין הכבשים מעכבין את הלחם. הענין כי אמרו ז"ל (ב"ר פ' ע') לחם זו תורה כמ"ש לנו לחמו בלחמי, ובוזה"ק (ח"ג צ"ח). דשתי הלחם הם כנגד שני הלוחות, וכבשים המתירין דידהו, היגו הדם שהוא הנפש שמכפר על הנפש. מורה על התפעלות הנפש באהבה ויראה, דלימוד התורה כרגש הנפש יש לו מעלה גדולה ואינו בגדר אחד עם לימוד פשוט בלי רגש הנפש, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרחא לעילא. וי"ל שזהו ענין מצות הגבלה ופרישה למ"ת, כי הגבלה היא יראה שיהא ירא מגשת, ופרישה היא מה שפולש עצמו מאהבות חיצוניות לאהבת הש"י שבלתי שתי אלה לא ה"י אפשר ליתן התורה, וזהו שכבשים מתירין את הלחם. ור"ש לשיטתו דאזיל בתר כוונה, וכל ספר הוזה"ק מלא מזה, ס"ל דכבשים עיקר ואבדו הכבשים אבד הלחם דתורה בלי רגש הנפש באהבה ויראה אינה כלום אבל אנן קי"ל כרע"ק דלחם עיקר, דהעיקר היא התורה ורגש הנפש הוא רק צורך ושימוש לזה הלימוד, וע"כ אין הכבשים מעכבים אבל הלחם מעכב את הכבשים, דהתעוררות לבד בלי תורה הוא כגדפיץ בלא גוף, משא"כ תורה וכנ"ל, ולעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפי"ן שלא לשמה ואפי"ן למ"ד דיוצא לבית השריפה הוא אף שהתורה איננה כראוי להיות והולכת לחיצונים, אעפ"י הקב"ה שמסבב סיבות מוציא אותה לאורה ואינה נדחת, והיינו טעמא דכל הנשרפין אפרן מותר, שהפסולת נשרפת ונשאיר נקי ומבורר:

לפניו - אה - אה - אה

הענין מה שקורין מגילת רות בשבועות, הרבה טעמים נאמרו בזה, ואענה אף אני חלקי בעזה"ת. והנה כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה נתן טעם לשבח רות שזכתה לכל חמדת ישראל שיצא ממנה דוד המלך ע"ה עד מלך המשיח, והלוא הרבה גרים מתגירין וכבר היו גרים שישבו בכבודו של עולם והניחו הכל ובאו במסירת הנפש להדבק בקהל ישראל כשהם דוויים סחופים ומטורפין ויסורין באין עליהן, ולא זכו למה שזכתה, ואמר הטעם שזכתה כ"כ משום שנעמי אמרה לה ארבע מיתות נמסרו לב"ד והשיבה באשר תמותי אמות, ולא השיבה שתשמור עצמה שלא תתחייב מיתת ב"ד, אלא שמקבלת על עצמה אפי"ן אם בשביל גירותה יתגלגלו עלי' מיתות ב"ד נמי כדאי לה להיות יהודית, וזה הרצון הוא בתכלית עומק הלב ובנקודה הפנימית שהיא בחי' יחידה ע"כ זכתה נמי לנקודה הפנימית שבישראל שמשח ישיג בחי' יחידה, ודפח"ה:

והנה התוס' (שבת פ"ח). הקשו למה כפה עליהם ההר כגיגית הלוא כבר אמרו נעשה ונשמע, ותירצו שמא כשיראו את האש הגדולה יהיו חוזרין בהם. ועדין אינו מובן, אדרבה מחמת האש הגדולה הי' להם להיות יראים לחזור בהם. ונראה דענין האש הגדולה הי' להם להראיתם את חומר הנושא, שבאם ח"ו יעברו על התורה אחר שיקבלו עליהם תאכלם האש הגדולה של גיהנם ויפלו במהמורות בל יוכלו קום, וכענין (יבמות מ"ז) שאומרים לגר עד שלא באת למדה זו אכלת חלב אי אתה ענוש כרת וכי ועכשיו אכלת חלב ענוש כרת וכו'. והרצון הי' שיקבלו ישראל גם באופן כזה, שאפי"ן ליפול בשאל תחתית ע"י קבלת התורה נמי כדאי להם להיות יהודים, וזה ממש ענין רות כנ"ל:

ואפשר לומר שמהאי טעמא זכו לדיבור אנכי (שבת ק"ה) נוטריקון אנא נפשי כתיבת יהבית שאפי"ן ח"ו ישראל לא יהיו כראויים יתקיים בהם (ויקרא ט"ז) השוכן אתם בתוך תומאותם ואמרו ז"ל (יומא ג"ז סע"ב) אפי"ן בשעת שהם טמאים שכינה עמהם, כמו שהם בחרו בקבלת מלכותו ית"ש אף שלא יגיע להם עבור זה אלא גיהנם לעומת זה בחר בהם הקב"ה אף שלא יגיע ח"ו אליו יתברך מהם רק כמ"ש (תהלים ע"ח מ') ימרוהו במדבר יעציבוהו בשימון, נמי רוצה בהם: